

Megszűnt időben

*Megszűnt időben élek,
ahol nem lesz volt a van,
ahol öt éve hallom,
nem vagy, rólad, aki van.*

*Ablakomban áll a tél,
borral és fával fűtök,
torkomban szikra pattog.
Szeretetem türelmes,*

*szerelmem türelmetlen.
Kéményem füstjét nézem,
élő fákra csapdóik –
halott fák meleg lelke.*

Hogy lehet

*Hogy lehet, hogy nem folyik el a kő
e nehéz ragyogásban,
nem fut el patakokban, mint a hó –
emelgetem a lábam
száraz csodálkozásban.*

Magamban

*Elsírtam, amit bírtam,
versemet gépbe írtam:
hangokkal teli égbolt –
csillaghoz ért az ujjam.
Így volt, Istenem, így volt,
bánatom nékem szép volt.*

*Utamat, amit jártam,
idő volt, itt a mában –
tükrök, vizek hebegtek,
arcom tisztán ne lássam.
Higgyen, ki balga, szentnek:
ezüstlök és kerengek.*

*Új ezredév s tavasz van,
szemeddel fényes Napban
mosolyogsz rám egeddel –
veled vagyok, magamban:
öklömmel teli zsebbel,
kölyök, aki csak lebzsel.*

Gyermekálmom megtört

*A szél, a szél, a szél –
pikkelye falevél,
dühödt sárkányfalka,
veri magát Holdhoz,
árnyékát a falra.*

*Gyermekálmom megtört,
nem bírt lenni Szent György –
dühödt sárkányfalka
veri magát Holdhoz,
árnyékát a falra.*

Örök

*Odafönt, tudom, ég ragyog,
pompás agancsú szarvasok,
űzhetem múltam hajnalig.*

*Havon kereng az éjszaka,
varjak fekete csapata,
sárga holdfény ezer csőre.*

*Orromban versem vérszaga:
van, kinek vádja önmaga –
ha mozdulok is, csak alig.*

*Hallatja magát a nagy csend,
bent halott fát, bútort recscent,
virradatom tölti csőre.*

Megvan

*Fabázam ajtaja nyitva,
nyárfá árnyéka remeg,
kutyaként erőlködik, jön,
nyaldossa küszöbömet.*

*Hány ezer éve, hogy vagyok?
kérdeszem minek, tudom,
naponta Nap nyit rám napot,
szemem a fényre bunyom.*

*Rádió szól, Vörös Győző
egyiptológus beszél,
és lebullik néha egy-egy
vörös vagy sárga levél.*

*Ősz, ősz ez, nyugszik az élet
koporsójában, magban,
Jézus arca búzaszemben,
s megvan arcom is, megvan.*

Nem virrad

*alkonyodik. Leborul az ősz,
földből fagyott szőnyegére, lombra,
háta szürke este lesz –
ég falából döntve csillagos fa:
botja.*

*Nap után, vak nyugattól kábán
deres fűvön lépni nem merek,
imádkozó ősz szakálla az –
bennem kell tenéked,
képzelet.*

*Ősz, ősz búcsúja van most: koldusé
a rongya, szent reverenciája –
várásom küzdelme várba zár;
sír haza a Hold üres
talicskája.*

Körre kört

*November, nem ember,
köd a kalapja,
nem láttam a szemét,
Napot négy napja.*

*Vassá búlt az arany,
lomb, sárga fűszáll,
virradatom helyén
fekete füst száll.
Forradalom útján
járok, körre kört –
temető és város
megint összenőtt.*